

ת"פ 8897/09/10 - מדינת ישראל נגד גבריאל גולן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 8897-09-10 מדינת ישראל נ' גולן
בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גבריאל גולן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבי שגב

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד אבישי שפיגל

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, ולהרשיעו בעבירות האחרות בכתב האישום.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק; העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **24.2.10** נהג הנאשם ברכב מסוג סובארו ונעצר לבדיקה במחסום 109. בנסיבות אלה, החזיק הנאשם שני סכינים מחוץ לתחום ביתו או חצריו וכשאינו בידו להוכיח כי החזיקם מטרה כשרה.

לאחר שהשוטר **ירון ויטוסר** (להלן: "המתלונן") הודיע לנאשם על עיכובו, הפריע לו הנאשם במילוי תפקידו בכך שלקח פח אשפה והתיישב במרכז הכביש, תוך שהוא מפריע לתנועה ומסרב להישמע להוראות המשטרה.

בהמשך, העליב הנאשם את המתלונן בכך שאמר לו שהוא "**בן זונה**" ו"**כוס אימא שלו**" וכן שהוא "**שוטר מזדיין בתחת**".

בנוסף איים הנאשם על השוטר בכך שאמר לו כי **ישים כסף לעו"ד על מנת שיפטרו וכי כל מי שתופר לו תיקים- הוא דואג שהוא ובני משפחתו יסבלו.**

3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו, כשלטענתו השוטרים במחוז ש"י במשטרת ישראל מתנכלים לו באופן אישי, ואף בעבר נפתחו נגדו מספר תיקים שהסתיימו בזיכוי.

לגופו של עניין- הנאשם מודה כי החזיק בשני סכינים ברכב, אולם למטרה כשרה, כיוון שבמסגרת עבודתו אוסף ברזל ופלסטיק, וכשמצא את הסכינים- התכוון להשחזם, לתקנם ולהשתמש בהם לשימוש האישי.

בנוסף, טען הנאשם כי מדובר בעיכוב וחיפוש בלתי חוקיים, וכי השוטר לא הזדהה כדין.

4. על עדי התביעה בתיק שבכותרת נמנו:

(1) ע"ת/5- ירון ויטוסר (עמ' 31-42 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/6-עופר יוסיבוביץ (עמ' 43-46 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/7- עוזי ג'ירפי (עמ' 47-51 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/8-מירי פרץ (עמ' 53-56 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/9-רס"מ שי זכריה (עמ' 60-62 לפרוטוקול)

מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 64-78 לפרוטוקול).

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול העדויות והראיות שבפני בתיק, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת החזקת סכין, ולהרשיעו בעבירות האיומים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בהתאם לעובדות כתב האישום.

א. פרשת התביעה

אין חולק כי בהיותו במחסום, החזיק הנאשם ברכב בו נהג בשני הסכינים שנתפסו והוגשו כמוצגים בתיק **(ת/4; ת/5-6; ת/8 ש' 34-35)**.

אופן התנהלות האירועים עולה מעדותם של המתלונן, כמו גם יתר עדי התביעה, שנכחו במקום וסייעו במהלך ההתרחשות בנקודות זמן שונות.

מעדותו של ע"ת/5 - **המתלונן** עולה כי בעת האירוע, הוצב במחסום לצדם של חיילי צה"ל, על מנת לבצע בדיקות שגרתיות ופלייליות, ובכלל זה זיהוי עבירות שב"ח, סכינאות וסמים (עמ' 31 ש' 12-15, ש' 20-24; עמ' 34 ש' 29-31; עמ' 35 ש' 1-2, ש' 4-6), נוהל העולה אף בעדותו של עד תביעה מרכזי נוסף, ע"ת/6 - **עופר יוסיבוביץ** (עמ' 43 ש' 21-22).

ביום האירוע, בעת שהגיע הנאשם למחסום - עצר אותו המתלונן לבדיקה.

בבימ"ש ובדו"ח הפעולה העיד המתלונן כי בהתאם לנהלים - עובר לעריכת החיפוש ברכבו ביקש את רשותו של הנאשם, וכי זה מצדו הביע הסכמתו ללא הסתייגות (**ת/2** עמ' 1 ש' 6; עמ' 36 ש' 20-23; עמ' 37 ש' 11-22; עמ' 36 ש' 29-32).

בשלב זה מעיד המתלונן כי הנאשם עדיין לא התנהג בצורה חריגה או בוטה, ורק טען כי הוא ממחר לרופאה קרדיולוגית, בהתאם לגרסת הנאשם (עמ' 75 ש' 1-6), הגם שלא הייתה ברשותו הפנייה לרופאה אותה ביקש המתלונן שיציג בפניו (**ת/2**; עמ' 35 ש' 31; עמ' 36 ש' 1-2; עמ' 40 ש' 23-25).

בנקודה זו קיימת סתירה מסוימת בגרסתו של המתלונן - כאשר ציין בדו"ח הפעולה כי הנאשם אמר כי יש לו הפניה לרופאה לאחר החיפוש ברכב ומציאת הסכינים, ובבימ"ש העיד המתלונן כי הדבר נאמר מיד עם עיכובו לבדיקה במחסום, טרם החיפוש.

ייתכן, כי לא זו בלבד שאין מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורש האישומים כנגד הנאשם, או פוגעת במהימנות המתלונן, אלא שאף הסברו לפיו ככל הנראה איבד ריכוז בעת כתיבת הדו"ח לאור התנהגותו הבוטה של הנאשם וגידופיו (עמ' 40 ש' 26-29) - מקובלת עליו וסבירה בנסיבות אלה.

לפי גרסת הנאשם, המתלונן לא ביקש את רשותו עובר לעריכת חיפוש ברכב, לא הזדהה כשוטר (עמ' 72 ש' 11-12; **ת/8** ש' 10-11), המשיך בחיפוש למרות ששאל הנאשם לפשר מעשיו, והגם שהחיפוש ברכב לא מצא חן בעיניו - הנאשם לא התנגד ולא הפעיל כוח (עמ' 72 ש' 11-12; עמ' 74 ש' 13, ש' 19).

בהמשך האירוע, העיד המתלונן כי מששאל את הנאשם אם יש לו נשק - ענה הנאשם בשלילה, אולם מששאל במפורש אם ברשותו סכין, ענה בחיוב, ומסר לו את אחת מהסכינים המסומנות ב**ת/5** (עמ' 36 ש' 25-28; עמ' 37 ש' 6-9).

לטענת המתלונן כלל לא ערך חיפוש ברכב, לא הוציא את תכולתו, ולא פתח דלתות או תא כפפות, אלא רק בדק מתחת למושב הנהג - שם איתר את אחת הסכינים (עמ' 39 ש' 23-26),

משהתכופף והסתכל מתחת למושב הנהג, סכין שנייה עם להב קבוע חד ומשונן, שסומנה אף היא **כת/5** (**ת/2**) עמ' 2; עמ' 32 ש' 15-17; עמ' 37 ש' 28-31; עמ' 38 ש' 1), וביחד -הן נתפסו, תועדו ונמדדו כמפורט בדו"ח התפיסה (**ת/4**; **ת/6**; עמ' 32 ש' 12-17, ש' 21-22).

הגם שבעדותו בבימ"ש לא זכר המתלונן את מיקום הסכין הראשונה, אלא רק כי הנאשם דיווח והציג אותה מיוזמתו, הרי שלאחר עיון בדו"ח הפעולה- העיד כי זו הייתה מאחורי מושב הנוסע (עמ' 37 ש' 26-28 ; עמ' 38 ש' 5-6, ש' 13-14).

לעניין מיקומן של הסכינים העיד המתלונן כי בעוד שסכין הממוקמת מאחורי מושב הנוסע הינה מרוחקת מהנהג ולא ניתן לעשות שימוש, הרי שסכין הממוקמת מתחת למושב הנהג הינה בהישג ידו, וניתן לשלוף אותה ולעשות בה שימוש, ועל כן היא בבחינת עבירה על החוק (עמ' 38 ש' 8-12).

בכל הנוגע לטענת הנאשם בדבר הימצאותו של ציוד נוסף ברכב, דוגמת ברזלים, גרזנים ולום - לא זכר המתלונן קיומם ברכב, כמו גם קיומו של ציוד אחר (עמ' 38 ש' 17-22).

יש לציין כי בגרסתו של המתלונן עולות סתירות מהותיות בכל הנוגע לסיבת עיכובו של הנאשם לבדיקה והחיפוש שנערך ברכבו.

כך, המתלונן מאשר בעדותו כי יש צורך בחשד סביר עובר לחיפוש ברכבו של אדם, כמו גם הסכמתו לחיפוש (עמ' 35 ש' 11), ובנסיבות אלה- התעורר חשדו שעה שהנאשם עבר את המחסום **במהירות**, לא הסתכל על החיילים העומדים במחסום **ודיבר בצורה גסה**, ועל כן מצא לנכון לבדוק אותו (עמ' 35 ש' 13, ש' 16-19). למען הסר ספק יובהר כי בעדותו- חזר המתלונן מספר פעמים על כך שהנאשם הגיע למחסום בנסיעה מהירה ועל כן החליט לעוצרו לבדיקה (עמ' 36 ש' 12, ש' 16-17).

עם זאת, דברים אלה אינם מוצאים ביטויים בדו"ח הפעולה שתיעד את האירוע, לפיו לא אזכר את נסיעתו המהירה של הנאשם, לא ציין כי עורר את חשדו, אלא רק כי עצר את הנאשם לבדיקה שגריתית (**ת/2**) עמ' 1 ש' 4; עמ' 35 ש' 20-21).

למען הסר ספק, גם בעדותו בבימ"ש מאשר המתלונן כי מדו"ח הפעולה עולה כי ביקש מהנאשם לעמוד בצד לצורך ביקורת שגריתית גרידא, ולא מפאת חשד כזה או אחר (עמ' 35 ש' 28-30).

בתשובתו לסתירה האמורה בין תיאוריו האמורים, העיד המתלונן כי ממילא בידו סמכות לעכב כל רכב שיוצא מכיוון השטחים לתחומי ישראל לצורך בדיקת שב"חים (עמ' 36 ש' 7-10), ונוהג לבדוק בעלי תעודת זהות כחולה- יהודים וערבי ישראל כאחד (עמ' 40 ש' 12-13), וכי חרף חלוף הזמן של למעלה משנתיים וחצי מהאירוע- זוכר את נסיעתו המהירה של הנאשם במחסום, בעטיה עצר אותו לביקורת (עמ' 36 ש' 13-15).

יש לציין כי בכל הנוגע לסמכות בדיקתו של הנאשם במחסום, הרי שהדבר מסור למתלון מכוח **סעיף 11(א) לחוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות)(תיקוני חקיקה), תשנ"ו-1996**, הואיל ונסע מתחומי האזור - לתחומי ישראל.

בכל הנוגע לחיפוש ברכבו של הנאשם- הרי שהדבר מסור למתלון מכוח **סעיף 11(ב) לחוק** האמור "**לשם שמירה על בטחון הציבור ולשם גילוי עבירות**", נסיבה שעניינה התקיימה כבר עם הודאתו של הנאשם בפני המתלון בדבר קיומה של סכין ברכבו, כל שכן- בהצגתה למתלון, אף בהעדר קיומו של חשד בגין נסיעה מהירה של הנאשם.

למותר לציין כי בענייננו- מצאתי את עדותו של המתלון אמינה ומהימנה, והגם שתיעוד האירוע לקוי, הרי שהשתכנעתי כי המתלון פעל כדין בבדיקתו את הנאשם, וביקש רשותו לחפש ברכבו, על כן, מצאתי כי עיכובו של הנאשם והחיפוש ברכבו נעשו בנסיבות אלה כדין ע"י המתלון.

על פי גרסת המתלון, מרגע שנתפסו הסכינים ברכב והוא נפנה לבדיקת עברו של הנאשם במסוף המשטרה - השתנתה לחלוטין התנהגותו של הנאשם שהחל לקלל ולאיים, להתנהג בברוטאליות, ולדבר אליו בגסות (**ת/2** עמ' 2; עמ' 36 ש' 30; עמ' 40 ש' 31-32), סרב לשתף פעולה, ואף התיישב על פח אשפה באמצע נתיב נסיעה באופן שחסם את דרכם של הרכבים במחסום והפריע לתנועה (**ת/2**; עמ' 35 ש' 23-27; עמ' 39 ש' 16, ש' 20, ש' 31; עמ' 42 ש' 9-10), במשך זמן מה שאינו יודע להעריכו (עמ' 40 ש' 1; עמ' 42 ש' 24-25).

המתלון תאר בדו"ח הפעולה בסמוך לאירוע כי הנאשם הטיח בו קללות ואיומים באומרו "**בן זונה**" ש"הוא **ישים הרבה כסף לעו"ד על מנת שיפטר אותו**", "**כוס אמא שלו**" ושהוא "**שוטר מזדיין בתחת**", א"ם שהוא "**יגרום לו סבל**" אמר לו "**שיישרף**" וכן "**שכל מי שמנסה לתפור לו תיקים - הוא ידאג שהוא משפחתו והילדים שלו יסבלו**" (**ת/2** עמ' 2 סיפא ועמ' 3 רישא).

למעשה, המתלון מתאר כי כל הניסיונות להרגיע את הנאשם וההסברים כי הוא אינו עצור אלא רק מעוכב לצורך בירור אודות הסכין- לא צלחו, והנאשם מצדו- המשיך לקלל ולהתנהג בצורה משוללת רסן, עד כי לא היה מנוס מהזעקת תגבורת, והבאתו לתחנת המשטרה (**ת/2**; עמ' 40 ש' 3-7, ש' 9).

מעדותו של המתלון עולה כי משנמצאו הסכינים ברכבו של הנאשם, ובהתאם לנהלי העבודה במחסום - חייב לדווח לראש המשמרת, ועל כן בוצע העיכוב בשטח כמתועד בדו"ח הפעולה, אולם בשל התנהגות הנאשם וסירובו לשתף פעולה - עוכב בתחנת המשטרה (עמ' 41 ש' 15-19, ש' 22-23).

ע"ת/7 - **עוזי ג'ירפי** - מחזק טענת המתלון לעניין זה לפיה לא היה מנוס מעיכובו של הנאשם והבאתו לתחנה בנסיבות שנוצרו, ושם היה משתחרר אלמלא השתולל (עמ' 48 ש' 16-17).

גרסתו של המתלון, הן במהלך האירוע והן לאחריו, מקבלת חיזוק ממשי בעדותו של ע"ת/6 - **עופר יוסיבוביץ**,

ששירת בעת הרלוונטית כחייל סדיר במחסום (עמ' 43 ש' 14, ש' 18-19) והיה עד לאירוע עם הנאשם.

על פי עדותו של יוסיבוביץ, לאחר ששמע ויכוח וצעקות במחסום, פנה לברר את פשר המתרחש, ומשניגש למקום האירוע- ראה את המתלונן מחזיק את הסכינים בידו ואמר לו כי מצא אותן ברכבו של הנאשם (ת/5; ת/6; עמ' 43 ש' 24-30 ; עמ' 44 ש' 1-4).

העד מתאר כי זוכר בברור שהנאשם היה עצבני, צעק, אמר דברים בוטים וקילל את המתלונן, ובכלל זה הטיח בו "בן זונה", "אתה תישרף", "אתה לא תהיה יותר שוטר", באופן שמתיישב לחלוטין עם האמור בדו"ח הפעולה של המתלונן, והמתלונן מצדו- לא הגיב לקללות (עמ' 44 ש' 6-7, ש' 25-26; עמ' 45 ש' 18-20).

עוד עולה מעדותו של העד כי אף משהלך המתלונן לניידת ובדק פרטי הנאשם במסוף המשטרה- המשיך הנאשם להתלהם, לקלל ולצעוק (עמ' 44 ש' 9-10, ש' 12).

הנאשם לדידו- הכחיש כי איים ו/או קילל את המתלונן, ובכלל זה הכחיש במפורש את הקללות המפורטות לעיל(ת/8 ש' 22-23), ורק הודה שאמר שיתלונן נגדו למח"ש (עמ' 68 ש' 14-15).

בנוסף, מחזק העד יוסיבוביץ את גרסת המתלונן בכל הנוגע להפרעת הנאשם לתנועה במחסום, כשאליבא עדותו- הנאשם לקח פח והתיישב עליו בהפגנתיות באחד מהנתיבים האמצעיים בכביש, וחסם את התנועה (עמ' 44 ש' 12-17), בקרבת הסככה אך לא מתחתיה (עמ' 45 ש' 1-4, ש' 6), ובכך הפריע לעבודתו במחסום (עמ' 45 ש' 13-14).

עם זאת, יוסיבוביץ מסייג עדותו לפיה משביקש מהנאשם לזוז- עשה כן לאחר זמן קצר (עמ' 44 ש' 12-15, ש' 22; עמ' 45 ש' 15-16), עוד בטרם הגיעה ניידת משטרה שהוצעה למקום כתגבורת (עמ' 44 ש' 16-17), זאת בניגוד לגרסת המתלונן לפיה הנאשם סירב לשותף פעולה ולהיענות להוראותיו ולהוראות העד- כמפקד המחסום (עמ' 42 ש' 4-27), עד הגעת ניידת תגבורת למקום (עמ' 40 ש' 6-7).

לעדותם של המתלונן ועופר יוסיבוביץ, מצטרפת עדותו של ע"ת/7 - עוזי ג'ירפי, שוטר שנכח במקום, התומכת בגרסתם בכל הנוגע להתנהגותו הפרובוקטיבית של הנאשם באירוע.

עוזי ג'ירפי, המתגורר עם הנאשם באותו יישוב ומכירו הכרות מוקדמת (ואף הצביע עליו באולם בימ"ש), העיד כי מכיר את הנאשם כבעל סגנון בוטה בדרך כלל (עמ' 48 ש' 20-21) ויודע על מקרים רבים אחרים בהם שוטרים נוספים נתקלו בהתנהגות כזו מצדו (עמ' 48 ש' 24-27).

בדומה לגרסת הנאשם העיד ג'ירפי כי ייתכן והנאשם חש שהמשטרה מתנכלת לו באופן אישי (עמ' 48 ש' 27 ; עמ' 49 ש' 8-9), כיוון שמתנהג באופן מתלהם כלפי כל שוטר הפונה אליו (עמ' 48 ש' 29-31) והאירועים עמו

תדירים (עמ' 49 ש' 17-21).

לעניינו -מעיד ג'ירפי כי האירוע זכור לו בעטיה של התנהגותו החריגה של הנאשם - שקילל, התגרה, וזרק מילים (עמ' 47 ש' 9-10).

ג'ירפי, שהוזעק למחסום בשל האירוע דן, העיד כי לאורך כל האירוע בשטח ובנסיעה בניידת עד לתחנת המשטרה - קילל הנאשם את המתלון ואיים עליו (עמ' 47 ש' 12-16; עמ' 49 ש' 24-28). כך, שמע ג'ירפי במו אזניו את הנאשם מטיח במתלון **"אתה בן זונה, אני אראה לך, אני מכנופיית מע"צ"** וכן **"אני עוד אסבך אותך במח"ש, אתה עוד תשמע עליי"** (עמ' 48 ש' 4-6).

דברים אלה עולים בקנה אחד עם גרסת המתלון המעיד כי התנהגות זו של הנאשם המשיכה לאורך כל האירוע, ובכלל זה - התבטא בגסות, קילל ואיים עליו, כשאינדיקציה לכך ניתן למצוא בתגובתו בדו"ח העיכוב - לפיה כינה את המתלון **"שקרן" (ת/3; עמ' 32 ש' 5-9)**, אמירה בה הודה הנאשם בעדותו (עמ' 77 ש' 30; עמ' 78 ש' 1-7).

בדומה לג'ירפי, העיד המתלון כי בעת שנסעו בניידת המשטרה לתחנה, ובתחנת המשטרה עצמה, המשיך המתלון לגדף ולקלל אותו, איים כי יפגע בו ובילדיו, ואיים כי ייקח עו"ד שידאג שיפוט מעבודתו במשטרה (עמ' 38 ש' 28-31, עמ' 26-27; עמ' 39 ש' 3-5).

עלבון נוסף שעלב הנאשם במתלון עולה מעדותו של ע"ת/9 - **רס"מ שי זכריה**, שבעת הרלוונטית שימש כשוטר במחסום, ונכח באירוע מתחילתו (עמ' 60 ש' 26-29), ותעד במזכר את הנאשם באומרו בטלפון לאדם אחר **"לוקחים אותי למשטרה בגלל סכין, יכול להיות שהשוטר לא קיבל מאשתו בלילה ובגלל זה הוא מעכב אותי לתחנה" (ת/9; עמ' 60 ש' 25; עמ' 61 ש' 28)**, בזו הלשון, כל זאת בהיותם בניידת בדרכם לתחנת המשטרה.

בכל הנוגע לסוגיית זיהויו של המתלון כשוטר-יש לציין כי במזכר מאוחר כחודש לאירוע, ביום **1.4.10**, הוסיף המתלון את פרטי זיהויו כשוטר בפני הנאשם, ובכלל זה - חבש כובע משטרה, לבש אפוד משטרתית זוהר עם כיתוב "משטרה" בעברית ולועזית, תגי שם על הכותפת והחולצה, והזדהה בעל פה ובהצגת תעודת שוטר לבקשת הנאשם **(ת/7; עמ' 32 ש' 24-28, ש' 29)**.

הגם שהמתלון אינו יודע להסביר באופן חד משמעי את השיהוי הרב בכתיבת המזכר, העיד כי הדבר נעשה מיוזמתו לאחר ששם לב לכך שפרטים אלה חסרים בדו"ח הפעולה שלו **(ת/2)**, ועמד על כך שלא נתבקש לעשות כן במסגרת השלמת חקירה (עמ' 33 ש' 7-11, ש' 14-26, ש' 27-31).

המתלון תולה את השמטת הדברים מדו"ח הפעולה מלכתחילה בשל התנהגותו הפרועה של הנאשם באירוע, ובעטיו של החיכוך עמו - שכח לרושם את הדברים, והוסיף אותם מאוחר יותר משנזכר בכך (עמ' 33 ש' 4-6).

יש לציין כי טענה זו של המתלונן אף שימשה כהסבר לעצם רישום דו"ח הפעולה עליו הוא חתום ע"י שוטרת אחרת (בהתאם לגרסת הנאשם - עמ' 75 ש' 8-10), כיוון שנאלץ להשגיח על הנאשם ללא הרף בשל התבטאויותיו והתנהלותו משוללות כל רסן, ולא הצליח להתפנות למלאכת התייעוד עצמו בשטח (עמ' 31 ש' 32-33; עמ' 32 ש' 1-2).

אף בבימ"ש, שלל המתלונן כי לבש בגדים אזרחיים באירוע (עמ' 40 ש' 17), וחזר על האמור במזכר **ת/7**, לפיו בעת האירוע חבש כובע משטרה לראשו, כשלטענתו רק בזמן ישיבה בתוך רכב או בשהייה בתוך מבנה יש אישור להוריד את הכובע, אולם בהיותו בחוץ- תמיד חובש את כובע המשטרה (עמ' 34 ש' 20-23), לבש אפוד זוהר עם כיסים, השונה במראהו מזה של נהגים רגילים, ועליו כתוב "משטרה" (עמ' 40 ש' 15).

עם זאת, בהתאם לגרסת הנאשם- מאשר המתלונן כי חבש כיפה בעת הרלוונטית (עמ' 34 ש' 18-19).

גרסה זו מקבלת אף היא אישוש בעדותו של **יוסיבוביץ**, לפיה תאר את המתלונן כמי שהיה לבוש במדים, נחזה כשוטר - וכדבריו היה "מדוגם" עם תגי שם, אולם נוכח חלוף הזמן הרב מהאירוע- אינו זוכר אם המתלונן חבש כובע שוטר, אם לאו (עמ' 45 ש' 23-26, ש' 27-31).

יש לציין כי בעניין זה עלה מחדל חקירתי, או למצער- אי בהירות- נוכח עדותה של **החוקרת מירי פרץ** שחקרה את הנאשם (**ת/3**), ממנה עולה כי כלל לא חקרה את סוגיית זיהויו של המתלונן כשוטר (עמ' 54 ש' 8-9, ש' 10, ש' 29), כל זאת חרף טענת הנאשם בחקירתו כי המתלונן סרב להזדהות בפניו, וכי לא ידע שמדובר בשוטר (**ת/3** ש' 10-11).

לטענת החוקרת, כיוון שהנאשם טען בחקירתו כי המתלונן לבש אפוד זוהר, הרי שמדובר בחלק ממדי השוטרים בעת עבודתם בכביש, ועל כן לא היה צורך בחקירה לעניין זיהויו (עמ' 54 ש' 17-18, ש' 21-22).

בכל הנוגע למזכרו המאוחר של המתלונן בנוגע לפרטי לבוש וזיהויו כשוטר- טענה כי הואיל ולא שימשה כחוקרת אחראית בתיק (עמ' 53 ש' 28-29), אינה יודעת אם התבקש לכתוב זאת במסגרת השלמת חקירה אם לאו (עמ' 55 ש' 1-5), אולם לאור חלוף זמן של חודשיים מהאירוע- סביר להניח כי המתלונן התבקש לערוך מזכר זה במסגרת השלמת חקירה (עמ' 55 ש' 21-22).

יוער כי הגם שגרסת המתלונן מהימנה עליו, אף לעניין זיהויו כשוטר באירוע, הרי שמן הראוי היה לתעד את נסיבות כתיבת המזכר בשיהוי, ולו משום חשיבות תקינות ושקיפות מהלכה של החקירה המשטרית.

ב. מהימנות עדי התביעה

עדי התביעה בתיק, ובכלל זה - **המתלונן, עופר יוסיבוביץ, עוזי גי'רפי ושי זכריה** -הותירו בי רושם אמין ומהימן, ואני מקבלת את גרסאותיהם במלואם.

לא זו בלבד שגרסאותיהם מתיישבות זו עם זו ועולות בקנה אחד, כמפורט לעיל בהרחבה, אלא שניכר כי עדים אלה מקפידים להעיד ב אודות מידע שנתפס בחושיהם, ושאותו הם זוכרים, ואינם מבקשים להשחיר פניו של הנאשם. כך למשל:

- **העד יוסיבוביץ** מודה בבימ"ש כי אינו מזהה את פניו של הנאשם במעמד הדיון (עמ' 46 ש' 15), מקפיד להעיד אודות האיומים ששמע מפי הנאשם באוזניו בלבד, ומוסר כי הנאשם הפריע לתנועה במחסום במשך זמן קצר, וקם בטרם הגעת הניידת - חרף איומיו כי לא יקום עד הגעתה למקום (עמ' 44 ש' 16-17).

- **המתלונן** מודה כי לא שמע את תוכן הדברים שאמר העד יוסיבוביץ לנאשם בסיטואציה בה ניגש לדבר איתו בעת שישב וחסם את הניתיב (עמ' 42 ש' 4-27).

- **העד עוזי ג'ירפי** מדייק בעדותו כי לא הייתה כל תקיפה פיזית מצדו של הנאשם במהלך האירוע כלפי מי מהשוטרים, ואף לא היה חשש כי ימלט, ועל כן לא נאזק (עמ' 48 ש' 7 ש' 18; עמ' 50 ש' 15-16).

- **רס"מ שי זכריה** מעיד בהגינותו כי בשל הזמן הרב שחלף - אינו זוכר אפילו שלקח את הנאשם בניידת לתחנה (עמ' 61 ש' 12-13), ובשל כך - אף אינו מעיד אודות קללות מצדו בניידת.

הגם שעדות המתלונן אינה חפה מסתירות ותמיהות כמפורט לעיל, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר כי המתלונן הזדהה כשוטר באופן ברור בפני הנאשם, וכי התנהגותו באירוע הייתה ללא דופי.

זאת ועוד, כפי שעולה מעדותם של עדי התביעה, ובכלל זה המתלונן, וחרף התנהגותו האמורה של הנאשם - שמר המתלונן על איפוק, והתנהג ללא דופי בנסיבות אלה.

המתלונן העיד על עצמו כמי שניסה להרגיע את הנאשם ולהסביר לו שאינו עצור, וכל שנדרש הינו ברור קצר לעניין הימצאות הסכינים, אולם הסבריו נפלו על אוזניים ערלות כיוון שהנאשם בחר להתפרע ולנהוג באלימות מילולית (עמ' 41 ש' 4, ש' 22-24).

כמו כן העיד המתלונן כי כיבד את הנאשם, ואף נתן לו בצעד חריג לשבת בקדמת הניידת (עמ' 38 ש' 27-28).

התנהגותו זו של המתלונן מקבלת חיזוק בעדותו של **עוזי ג'ירפי** לפיה המתלונן ניסה להרגיע את הנאשם - ללא הועיל, הסביר לו מספר פעמים כי הוא אינו עצור אלא מעוכב לברור גרידא, נמנע מאיזוקו (עמ' 48 ש' 9-11; עמ' 50 ש' 15-16), ואף הושיב את הנאשם במושב הקדמי של הניידת ולא מאחור (עמ' 48 ש' 11), וכן בעדותו של **העד יוסיבוביץ** לפיה המתלונן לא הגיב לגידופיו ואיומיו של הנאשם כלפיו (עמ' 44 ש' 6-7, ש' 25-26; עמ' 45 ש' 18-20).

למותר לציין כי הגם שאמירה זו לא נכללה בעובדות כתב האישום, הרי הנאשם הודה, בהתאם לגרסת המתלונן והמצוין בדו"ח העיכוב, כי כינה את האחרון "**שקרן**" - אמירה המהווה אף היא לכשעצמה העלבת עובד ציבור וניתן הרשיע את הנאשם בה מכוח **סעיף 184**

לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, אף שעובדה זו לא נכללה בכתב האישום, מקום בו מצאתי כי ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, והוא אף הודה בה בפה מלא.

כמו כן השתכנעתי כי התנהגות הנאשם במעמד זה הייתה פרועה, מבישה וגסה, משוללת כל רסן, וכללה אלימות מילולית כלפי המתלונן, קללות ואיומים.

עוד הוכח בפניי כי הנאשם הפריע לתנועה ולעבודת המשטרה והצבא במקום בכך שהתיישב באופן מתריס שחסם נתיב נסיעה במחסום, ובכך הפריע לשוטר במילוי תפקידו והצריך הזעקת תגבורת למקום.

בכך, העליב הנאשם עובד ציבור, הפריע לשוטר במילוי תפקידו ואיים.

עם זאת בכל הנוגע לעבירת החזקת סכין - מצאתי כי יש לזכות את הנאשם.

בחינת יסודות העבירה מעלות כי כל אחת מהסכינים שנתפסו ברכב מהווה "סכין" כהגדרתה **בסעיף 184 לחוק**, בהיותה "כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך", וכן אין חולק כי הנאשם החזיק בהן ברכב בו נהג, שאינו בבחינת "תחומי ביתו" או "חצריו".

אף טענתו בדבר "אי ידיעה" אודות האיסור לשאת סכינים אלה אינה מעלה ואינה מורידה לעניין התגבשות העבירה דנן, הואיל והיסוד הנפשי הנדרש הינו מודעות ל"טיב המעשה והנסיבות"- היינו: מודעות לעצם ההחזקה עצמה בסכין ללא דרישת "כוונה" (קדמי "**על הדין בפלילים**" (חלק רביעי), מהדורה תשס"ו-2006, עמ' 2106).

עם זאת, הריני מקבלת את גרסת הנאשם במשטרה ובבימ"ש כי מטרת ההחזקה בנסיבות אלה הינה כשרה, ולא לצרכי ביצוע עבירה אחרת כלשהי (קדמי שם, סעיף ג(2)).

גרסת הנאשם לפיה רכבו היה עמוס בריהוט וחלקי פלסטיק, מתכת וציוד חשמלי כיוון שנוהג לאסוף חפצים אלה לשימושו האישי או למכירה, מתיישב עם מצבן ומראן של הסכינים, הדורש תיקון, והיותה של אחת מהן- שבורה (עמ' 32 ש' 19), כמו גם עם מראה רכבו (נ/1) הגם שתכולתו לא תועדה.

בנקודה זו יוער כי למרות שכבר בהזדמנות הראשונה טען הנאשם בחקירתו כי אוסף בטנדר מתכות וזבל (ת/8 ש' 2-3, ש' 5), וכי רכבו מכיל כלי עבודה נוספים דוגמת לום, מפתח ברגים, בקבוקים וגרזן (ת/8 ש' 35-36) - לא תועדה תכולת הרכב, ועל כן מחדל זה לא ייזקף לחובת הנאשם.

בנסיבות אלה, הסברו של הנאשם מניח את הדעת, ועלה בידו להוכיח טענת הגנה זו במידה הנדרשת מאזן ההסתברויות (יעקב קדמי "**על הדין בפלילים**", חלק רביעי, עמ' 2106) והריני מזכה אותו מעבירה זו בלבד.

ג. מחדלי חקירה

מחדלים דומים, שעניינם שיהיו בתיעוד, עולים נוכח שני מזכרים שכתבו עדי התביעה - **עוזי ג'ירפי ורס"מ שי זכריה:**

העד ג'ירפי מילא את הדו"ח אודות האירוע רק ביום **12.4.10**, היינו כחודש וחצי לאחר האירוע (עמ' 50 ש' 12-13, ש' 15), כשלטענתו - לאור האמור ברישא הדו"ח כתב אותו לאחר שנתבקש לעשות כן ע"י התביעות (עמ' 50 ש' 17-18).

גם מזכרו של רס"מ שי זכריה (**ת/9**) נכתב ביום **25.4.10** - כחודשיים לאחר האירוע. לטענתו - ייתכן ומדובר בטעות קולמוס כיוון שהאירוע התרחש ביום 24 לחודש, והתאריך הנקוב במזכר כאמור הינו יום 25 לחודש, כך שהשגגה נפלה רק בחודש הנקוב בתאריך, ולמעשה כתב את המזכר למחרת האירוע (עמ' 61 ש' 15-18, ש' 20-21).

מחדל נוסף שעולה מעדותו של המתלונן נוגע להעדר תיעוד של מבנה המחסום, ובכלל זה - מיקום רכב הנאשם, אופן חסימתו של נתיב הנסיעה וכיו"ב. לטענתו - משלא העלה מידע זה על הכתב - פנו אליו להשלמות בעל פה והוא תאר את הדברים בעל פה וללא תיעוד בהתאם לזיכרונו (עמ' 34 ש' 1-6 ש' 8-10).

יש לציין כי מחדל זה מתחדד נוכח עדותו שלו לפיה מדובר במידע הידוע לחוקרים מעטים ועל כן קיים צורך מוגבר בשרטוט תוואי המקום (עמ' 34 ש' 9-13), היכול לשמש אף את הנאשם בהגנתו.

למותר לציין כי לכך מצטרף מחדל נוסף - שעניינו אי בדיקת מצלמות האבטחה במחסום, למרות שהמתלונן מעיד במפורש כי יודע שהמחסום מצולם (עמ' 34 ש' 24-26), וכך טוען אף הנאשם בגרסתו (עמ' 68 ש' 6-9).

טענה נוספת למחדל חקירתי עלתה בנוגע לחקירת הנאשם - כאשר מעדותה של החוקרת **מירי פריץ**, שחקרה את הנאשם (**ת/3**; עמ' 53 ש' 21-23), עולה כי הגם שחקרה אותו על בסיס דו"חות השוטרים הסיירים באירוע (עמ' 54 ש' 1) - הנאשם לא נחקר אודות הכשלת שוטר אלא על הפרעה לעובד ציבור. את הטעם לכך הסבירה החוקרת בהפרעה לעבודתו של חייל סדיר (עמ' 54 ש' 2-6), אולם ממילא פירטה לו את תוכן המעשים המיוחסים לו (עמ' 54 ש' 6).

ייתכן כי הסבר זה עולה בקנה אחד עם האמור באזהרת הנאשם בראשית חקירתו במשטרה (**ת/3** עמ' 1), ממנה עולה כי פורטו בפניו העובדות המנויות בכתב האישום, ובכלל זה - סירוב שיתוף פעולה עם שוטר, גידופו, התיישבות באמצע המחסום תוך חסימה והפרעה לתנועה ותפיסת הסכינים.

עיון בחומר החקירה מעלה מחדל נוסף, הנוגע לאי הבאתו לעדות של **השוטר תומר יהודה**, שמדו"ח העיכוב (**ת/3** סעיף 6) עולה כי לקח חלק בעיכובו של הנאשם, והעדר כל דיווח מצדו המתעד את האירוע.

עם כל זאת - יש לציין כי בחינת המחדלים, למול עדי התביעה וחומר הראיות כולו, למול גרסת הנאשם, מעלה כי

אין מדובר במחדלי חקירה היורדים לשורש העבירות המיוחסות לנאשם, ואין מגיעות כדי פגיעה בתשתית הראייתית המספקת שהניחה המאשימה בתיק.

ד. גרסת הנאשם

הגם שאין חולק כי הנאשם החזיק ברכב בו נהג בעת האירוע בשני הסכינים שנתפסו והוגשו כמוצגים בתיק דנן (ת/4; ת/5-ת/6; ת/8 ש' 34-35), הרי שגרסתו להימצאותם ברכב הינה כי מדובר בסכינים אותן מצא ואסף לשימושו האישי.

לטענת הנאשם- כתב האישום נסוב סביב רדיפתו האישית ע"י כוחות המשטרה והתנכלותם כלפיו באופן מגמתי (עמ' 65 ש' 22-27; עמ' 75 ש' 17-19, ש' 31), על רקע סכסוך שהיה לו עם ראש המועצה הקודם במקום מגוריו (עמ' 66 ש' 16-21), ובכלל זה רקמו עם האחרון מזימה "לתפור" לו תיקי סרק, ולעצור אותו מעצרי שווא (עמ' 66 ש' 24-32; עמ' 76 ש' 1-4, ש' 6; עמ' 75 ש' 20-25).

מעדותו של הנאשם עולה כי ביום האירוע, היה בדרכו לתור אצל רופאה קרדיולוגית (נ/2), ובהגיעו למחסום - עצר אותו המתלונן, כשהוא לבוש בחליפה זוהרת וכיפה לראשו, שאמר לו כי הוא מוכר לו, וברר אם יש לו נשק או סכינים, והא ענה בחיוב (ת/8 ש' 3-5; עמ' 65 ש' 1-6; עמ' 67 ש' 1).

לפי גרסת הנאשם, בשלב זה התקדם עם הרכב כמה מטרים קדימה על מנת לא להפריע לתנועה והמתלונן החל לחפש ברכבו, מסוג טנדר פתוח ללא גג, ללא רשותו, והוציא את שתי הסכינים (נ/1; עמ' 65 ש' 4-6).

יש לציין כי גרסה זו סותרת את גרסת המתלונן בשתי נקודות: **האחת**- לפיה העיד המתלונן כי לא הכיר את הנאשם טרם האירוע (עמ' 35 ש' 14-15) ולא היה לו שום דבר כנגדו (עמ' 41 ש' 8), **והשנייה**- לפיה העיד המתלונן כי הנאשם הודה בקיומה של סכין ראשונה- ואף הראה לו אותה, ובעקבות כך- פנה לחפש ברכב ומצא את הסכין השנייה בעצמו.

למען הסר ספק יובהר כי הנאשם מודה שהסכינים נתפסו ברכבו בהיותו במחסום (עמ' 72 ש' 14), הגם שאינו זוכר אם אלו אותן סכינים שהוגשו לבימ"ש (ת/6; עמ' 72 ש' 22-27), וכן מודה כי היו מוסתרים מתחת למושב הרכב (עמ' 72 ש' 16).

על פי גרסת הנאשם, הוא נוהג לאסוף ברכבו מיני "אלטזעקן" דוגמת מוצרי חשמל משומשים, חלקי מתכת ופלטטיק ומיני ריהוט יד שניה, אותו מוכר או לוקח לשימושו האישי (ת/8 ש' 1-3; עמ' 66 ש' 4-10; עמ' 67 ש' 15), ובכלל זה- החזיק ברכבו את הסכינים דנן (ת/5-ת/6; עמ' 73 ש' 5-17).

לדידו מדובר בזוג סכינים יקרות, בשווי כמה מאות שקלים, שנזרקו, והוא התכוון לקחת אותן להשחזה ותיקון לצורך שימושו הפרטי בשל ערכן (ת/8 ש' 6-7, ש' 29-31; עמ' 72 ש' 17-20, ש' 28-29; עמ' 73 ש' 2-3; עמ' 67 ש' 3-5, ש' 9), והן היו ברכבו ימים ספורים (עמ' 73 ש' 22; עמ' 76 ש' 22-23).

כך לדבריו, יש לו ברכבו כלי נשק נוספים כמו גליוטינה, גרזנים, לום, מפתח ברגים וסכין יפנית (עמ' 67 ש' 13; עמ' 77 ש' 13-15; **ת/8** ש' 35-36), שאף אותם אסף במסגרת עיסוקו, דבר המוכיח לדידו כי לא ידע שהחזקת הסכינים ברכב אסורה (עמ' 76 ש' 25; **ת/8** ש' 32-33).

כאמור לעיל- הואיל וטענתו זו של הנאשם לא נבדקה ע"י המשטרה ותכולת רכבו לא תועדה כלל, הריני מקבלת חלק זה בגרסתו.

בניגוד לגרסת המתלון- לפיה כלל לא חיפש ברכב אלא ראה את הסכין כשהתכופף והסתכל תחת מושב הנהג- מתאר הנאשם כי במהלך החיפוש המתלון "הפך" את הרכב ומשמצא את הסכינים- הגיעו **כ-40 שוטרים והרבה ניידות למקום** (עמ' 65 ש' 7, ש' 10), והם החלו לצחוק עליו ולבייש אותו בשל היכרותם עמו, עם עברו ועבר משפחתו (עמ' 65 ש' 10-12, ש' 14-16).

יש לציין כי בניגוד לגרסתו זו של הנאשם, לפיה עלבו בו השוטרים במחסום והתנכלו לו לאחר שזיהו אותו, תאר המתלון בעדותו כי לא הייתה כל סיבה לשינוי בהתנהגותו של הנאשם, למעט מציאת הסכין השנייה, ולו היה משתף פעולה ומתנהג כראוי- היה המתלון מחרים את הסכינים ומשחרר את הנאשם כעבור מספר דקות וחקירה קצרה (עמ' 41 ש' 4-8).

זאת ועוד, הנאשם מעיד כי בשלב זה אמר למתלון שהוא ממהר לרופאה קרדיולוגית הואיל והינו חולה לב המטופל בכדורים (עמ' 65 ש' 9-7; **ת/8** ש' 17), והראה לו הפניה לרופאה ותעודת נכה, אולם המתלון סרב לשחררו (**ת/8** ש' 8-10), כל זאת בניגוד לגרסת המתלון המאשר כי הנאשם דיבר על הפנייה כאמור, אך מכחיש כי הציג בפניו הפנייה כאמור, למרות בקשתו של המתלון.

טענה נוספת של הנאשם הנסתרת במפורש ע"י עדי התביעה היא זו לפיה אמר שאינו מרגיש טוב, וביקש לשתות מים, ועל כן התיישב במחסום על פח (**ת/8** ש' 25-26).

לעניין זה העיד **המתלון** כי הנאשם אמנם כי ממהר לרופאה אולם לא טען שאינו מרגיש טוב (עמ' 40 ש' 23-25), וגם **עופר יוסיבוביץ** העיד כי אינו זוכר שהנאשם אמר שאינו חש בטוב או ביקש לשתות מים (עמ' 44 ש' 31-32).

בכל הנוגע להפרעה לתנועה במקום- הגם שמודה כי ישב על פח במקום - מכחיש כי הדבר נעשה כפרובוקציה, אלא הואיל והינו חולה לב חש עייף, וכן מכחיש כי הדבר היה באמצע נתיב נסיעה תוך הפרעה לתנועה במקום, אלא על אי הפרדה בין הכניסות (עמ' 74 ש' 4-10), ולטענתו- לו ביקש להפריע לתנועה במחסום לא היה מזיז את רכבו מספר מטרים קדימה בעת שעוכב לבדיקה, כפי שהדגים בתמונות שהגיש לבימ"ש (**נ/3**; **נ/4**; עמ' 67 ש' 24, ש' 25-26, ש' 28; עמ' 73 ש' 29-32).

לעניין זה הנאשם סותר עדותו של יוסיבוביץ לפיה הנאשם אמר לו שלא יקום עד שתבוא ניידת (עמ' 44 ש' 16-17) ולא תלה זאת בכך שלא מרגיש טוב כפי שמנסה לטעון, סתירה אותה יישב הנאשם בכך שלא הרגיש

טוב והשוטר עצמו במקום- זו הניידת לה כיוון בדבריו (ת/8 ש' 27-28).

בחינת עדותו של הנאשם מעלה כי בחלקה הרב נטה להגזים, הכחיש פרטים שסתרו במפורש את עדותם של כל עדי התביעה, לא אחת העלה טענות שאינן סבירות ואינן מתיישבות עם השכל הישר, והתמקד בציור עצמו כקורבן- תוך השחרת פני המתלון.

בכך, הותיר הנאשם רושם בלתי מהימן, ולא אמין, המביא כאמור להעדפת גרסת המתלון על פני גרסתו.

כך, לטענת הנאשם הגיעו למקום "40 שוטרים" (עמ' 65 ש' 10-12), טענה הנסתרת מניה וביה בגרסתם של כל עדי התביעה, ובכלל זה עדות המתלון - לפיה למקום הגיעה ניידת אחת עם ראש משמרת ושוטר נוסף, עדותו של יוסיבוביץ שמעיד אף הוא כי זוכר שלמקום הגיעה עוד ניידת אחת חוץ מזו של המתלון שהייתה במקום (עמ' 46 ש' 6, ש' 8-9), עדותו של עוזי ג'ירפי השולל הגעתן של 4-5 ניידות ונוכחותם של "40 שוטרים" באירוע הואיל ובכל משמרת נוכחים לכל היותר כ-10 שוטרים בלבד (עמ' 49 ש' 32 ; עמ' 50 ש' 2-5), ועדותו של שי זכריה לפיה הגם שלא זוכר כמה ניידות הגיעו- הרי שבדרך כלל ישנם שני שוטרים בלבד בניידת ושוטר אחד במחסום (עמ' 61 ש' 2-7).

אף גרסת הנאשם לפיה כביכול לא ידע שהמתלון הינו שוטר, ולא הזדהה כשוטר, נסתרת בגרסתם של המתלון ויוסיבוביץ (ראו פירוט לעיל), לפיה היה המתלון לבוש במדי שוטר עם אפוד זוהר (זאת אף בהתאם לגרסת הנאשם- עמ' 68 ש' 15-16), כובע שוטר ותגי שם, ונחזה להיראות כשוטר באופן ברור.

לא זאת אף זאת, אלא שבעדותו מתאר הנאשם כי המתלון "הדפיס את השם שלו" ו"ראה את העבר המפואר שלו" במסוף המשטרתי (עמ' 74 ש' 24), באופן הסותר את גרסתו שלו ומרוקן אותה מתוכן.

יתרה מכך, הואיל ונאשם מעיד על עצמו כמי שעובר במחסום פעמים רבות מידי יום, הרי שחזקה עליו כי מודע היטב לעבודת השוטרים והחיילים במקום, לנוהג לעכב רכבים מסוימים לבדיקה, באופן שהופך את טענתו ללא סבירה ולא הגיונית בנסיבות אלה, לא כל שכן- מקום בו לטענתו הבין שהמתלון שוטר רק בשלב מאוחר בו הגיעו שוטרים נוספים למקום (עמ' 74 ש' 32).

בעדותו, מרבה הנאשם להקטין מחלקו באירוע, באופן גורף ולא אמין, הנסתר מניה וביה ע"י עדי התביעה, ומכרסם באופן ממשי במהימנותו- כל זאת על מנת להציג עצמו כקורבן הנרדף ע"י המשטרה המתעמרת בו באופן תדיר.

כך, הנאשם מכחיש באופן גורף כי איים וקילל את המתלון במהלך האירוע כולו (ת/8 ש' 21), חרף עדויותיהם המפורשות של המתלון ועדי התביעה האחרים (ת/8 ש' 22-23), המצביעות על השתוללותו לאורך כל האירוע, תוך שימוש באלימות מילולית חמורה כלפי המתלון, ואף "מגדיל לעשות" וטוען כי כלל לא זוכר שאמר משהו לשוטרים בניידת, חרף עדויות חד משמעיות אף לעניין זה (עמ' 75 ש' 14).

באופן דומה, הנאשם מדגיש ומרחיב אודות היותו אדם נכה וחולה (עמ' 64 ש' 27, ש' 31-30), ואף נוטה לנצל את מצבו זה לרעה בכך ש"מתכסה" בו כאצטלה כל אימת שעובר על החוק. כך למשל הסביר את ישיבתו תוך חסימת נתיב הנסיעה במחסום בנסיבות אלה בכך שחש עייפות בהיותו חולה לב שהצריכו לשבת (עמ' 67 ש' 28), כאשר על פי עדי התביעה התיישב באופן האמור במסגרת התנהגותו הפרועה, בניגוד להוראות המתלונן ומפקד המחסום, במטרה לעורר פרובוקציה, ותוך שהוא מודיע בהתרסה כי לא יקום עד הגעת נידת למקום.

יש לציין כי גרסתו לפיה לאחר עיכובו החל המתלונן לצרוח ולהדפיס את רישומו הפלילי בהתאם לשמו במסוף המשטרתי (עמ' 74 ש' 24), לא זו בלבד שאינה מתיישבת עם אף אחת מגרסאותיהם של עדי התביעה, אלא אף נועדה להשחיר את פני המתלונן כשוטר, ולחדד את הצגתו שלו- כקורבן.

6. לאור כל האמור, מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של החזקת סכין, ולהרשיעו ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, במעמד הנוכחים.